

Arrest

nr. 253 783 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Namibische nationaliteit te zijn, op 3 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2021 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Namibische nationaliteit te bezitten en etnisch Herero te zijn. U werd geboren op 22 mei 1992 te Windhoek. U bent Christen.

U woonde bij uw ouders in Vanaida, Windhoek tot uw vader als leerkracht werd overgeplaatst naar Okakarara. U bleef gedurende twee jaar bij uw tante in Khomasdal, Windhoek om uw scholing verder te zetten.

Om dichterbij uw ouders te kunnen zijn, verhuisde u in 2006 naar Otjiwarongo waar u eerst bij uw tante en vervolgens op kostschool verbleef. U maakte uw lagere school en de 9de graad van highschool af in Otjiwarongo, vooraleer u naar uw ouders in Okakarara verhuisde nadat u werd weggestuurd van school. Nadat u in 2011 uw highschool in Okakarara afmaakte, keerde u terug naar Windhoek waar u bij uw zus Léonie verbleef in de straat Madowas, erf nummer 6363 Khomasdal 28. U oefende allerlei jobs uit tot u in 2014 als office administrator bij HNM investments aan de slag ging. Een paar maanden voor uw vertrek uit Namibië verhuisde u naar Dorado Park, Windhoek waar u samenwoonde met uw verloofde M. en uw oom langs vaderszijde.

15 januari 2011 en 19 november 2014 beviel u van uw dochters, I. U. en J. N., met wiens vader u niet was getrouwd. Eind 2016, wanneer u een maand in Grootfontein was, ontmoette u M.. Begin 2017 echter werd u officieel aan hem voorgesteld door uw oom, die grapte dat u met hem zou moeten huwen. 15 januari, wanneer u in Okakarara was, kwamen uw oom en M. op bezoek en die avond werd u door M. seksueel misbruikt. U ging naar de politie en legde een verklaring af. Er werd echter geen gevolg gegeven aan uw klacht. Wanneer u een maand later beseftte dat u zwanger was, besloot uw oom dat u moest huwen met M.. M. kwam af en toe langs wanneer u bij uw zus in Khomasdal woonde en u werd regelmatig door hem seksueel misbruikt en mishandeld. Zo ook op 21 september 2017 wanneer u in Okakarara het eten liet aanbranden en door hem, in het bijzijn van zijn vrienden, werd geslagen. Opnieuw legde u een verklaring af bij de politie waaraan verder geen gevolg werd gegeven. Na terugkeer in Windhoek, werd u opnieuw geslagen en gestoken met een schroevendraaier. Enkele maanden voor uw vertrek uit Namibië, ging u met M. samenwonen in Dorado Park, waar ook uw oom bij jullie inwoonde.

Vooraleer u januari 2018 naar Zuid-Afrika ging teneinde aan M. te ontsnappen, ondernam u een zelfmoordpoging. M. vond u in Zuid-Afrika en bracht u terug naar Namibië waar hij u liet verkrachten door drie van zijn vrienden. Daar u vreesde M. om het leven te zullen brengen of door hem om het leven te zullen worden gebracht, besloot u om het land te verlaten. 25 augustus 2018 – twee dagen voor uw huwelijk met M. zou plaatsvinden – verliet u Namibië met uw toenmalig vriendje, R., met wie u reeds enkele jaren een knipperlichtrelatie had. U vloog met uw eigen paspoort en Schengenvizum naar Duitsland en ging vervolgens per bus naar België waar u 12 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vernam dat M. inmiddels om het leven kwam bij een verkeersongeval, maar vreest bij terugkeer uw oom die u nog steeds zal dwingen om te huwen en de moeder van M., die u verantwoordelijk acht voor zijn dood.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van de geboorteakte van uw kinderen, 10 foto's van uw verwondingen, een kopie van een waarschuwingsbrief van HNM Investments van 5 februari 2018, uw ontslagbrief van 2 juli 2018, een kopie van een huwelijksaankondiging van 20 augustus 2018, een kopie van een 'sworn declaration' van 15 januari 2017, een kopie van een 'sworn declaration' van 21 september 2017, een psychologisch rapport (Solange Mattered, dd. 21/11/2019), een attest van Fedasil tot vaststelling van verwondingen (Dr. Bollu, dd. 09/12/2019), een medisch attest vrouwelijke genitale verminking (Dr. Bollu, dd. 09/12/2019) en krantenartikelen

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit een mail van 29 november 2019 van uw advocaat gericht aan het Commissariaat en uit de vragenlijst CGVS van 10 december 2019, blijkt immers dat u op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) wenste te worden gehoord door een vrouwelijke ambtenaar. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud op het CGVS afgenomen door een vrouwelijke protection officer.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Er wordt immers vastgesteld dat de door u aangehaalde relatie met M., het nakende huwelijk en de omstandigheden die u in het kader van voornoemde relatie schetst, niet geloofwaardig zijn. De vaststelling dermate weinig initiatief te hebben genomen om bescherming te zoeken in uw land van herkomst Namibië, ondermijnt, mede gezien uw profiel, de geloofwaardigheid van de geopperde gebeurtenissen.

Wat ten eerste verwondert, is de vaststelling niet te rade te zijn gegaan bij uw ouders – die volgens uw verklaringen voor de DVZ tevens in Windhoek zouden verblijven (zie infra). U geeft aan dat uw ouders u steunden in uw tegenkanting tegen het huwelijk, maar ze geen zeggenschap hadden. U vertelde hen echter niet waarom u M. niet wilde huwen (zie notities, p. 48). **De reden daartoe is echter niet aannemelijk.** U vertelde uw ouders niet hoe u door M. werd behandeld uit angst dat ze uw kinderen zouden vragen om bevestiging en u wilde niet dat uw kinderen de avond/nacht van de verkrachting zouden herbeleven. Waarom ze uw kinderen zouden betrekken, kunt u niet duiden. U stelt kortom het niet aan uw ouders te hebben verteld omdat ze u niet zouden geloven en zouden denken dat u, mede omdat u geen fysieke bewijzen had van de mishandeling, een smoes verzoon om het huwelijk te vermijden. U verklaart echter wel dat uw ouders wanneer u hen enkele maanden voor uw vertrek de volledige waarheid zou hebben verteld, begrepen waarom u niet wilde trouwen, ze u steunden en hielpen om naar België te komen waardoor niet wordt ingezien waarom ze u niet eerder zouden hebben geloofd (zie notities, p. 46 en p. 48). Dat u uw ouders, die u volgens uw verklaringen doorheen uw leven en ook bij uw vertrek hebben gesteund, niet om hulp zou hebben gevraagd, ondermijnt de geloofwaardigheid van de gewelddadige relatie met M. die u verklaart te hebben gehad. Bovendien hebt u vier oudere en een jongere broer die allen in Windhoek woonachtig zijn, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat u bij hen hulp zou hebben gezocht, wat eveneens verwondert (zie notities, p. 19 en p. 48-49). Dat u bovendien uw bazin, die volgens uw verklaringen op de hoogte zou zijn geweest van uw problemen met M., niet om hulp vroeg, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw gedwongen relatie. U verklaart immers dat uw bazin zou hebben geweten waarom u ontslag nam aangezien u soms met markerings in uw gezicht kwam werken en M. wanneer u te laat was tegen u riep op de werkvloer. Dat u wanneer uw bazin vroeg of u werd geslagen, dat ontkende, toont wederom de ongeloofwaardigheid aan van uw verklaringen omtrent uw relatie daar u niet kan duiden waarom u de hulp van uw bazin niet zou hebben ingeroepen (zie notities, p. 37 en p. 52). Evenmin verklaart u te rade te zijn gegaan bij de familie van M., die zich reeds tegen de relatie hadden uitgesproken, om via hen een halt toe te roepen aan uw verhouding met M. (zie notities, p. 32).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat in Namibië meerdere maatregelen genomen werden om hulp te bieden aan vrouwen die het slachtoffer werden van huiselijk geweld (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Er worden bovendien veroordelingen uitgesproken en straffen gegeven voor huiselijk geweld, gaande van boetes tot gevangenisstraf. De wet voorziet de mogelijkheid tot het aanvragen van protection orders en er zijn shelters die – hoewel ze een tekort hebben aan fondsen en personeel – slachtoffers van huiselijk geweld opvangen. **Gelet op voorgaande meent het CGVS dat er gesteld kan worden dat de Namibische autoriteiten in geval van eventuele problemen aan haar onderdanen voldoende bescherming kan bieden m.b.t. huiselijk geweld.** U gevraagd of u een 'protection order' kon aanvragen, stelt u dat niet te hebben kunnen doen aangezien je bewijs nodig hebt om een contactverbod te verkrijgen en uw zaak bij de politie in dovemansoren viel. U meent dat de procedure inhoudt dat je een zaak maakt, het voor de rechtbank verschijnt en de advocaat vervolgens een contactverbod kan aanvragen (zie notities, p. 50). Echter, volgens informatie waarover het CGVS beschikt, worden protection orders uitgevaardigd door magistraten en de aanvraag moet een 'sworn affidavit' en bewijs, zoals getuigenverklaring of medische rapporten, bevatten. Een advocaat is niet nodig, noch zijn er gelden die moeten worden betaald (zie administratief dossier). Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hulp zou hebben gezocht bij een advocaat, terwijl u daar wel de financiële middelen voor had. **U lijkt bijgevolg niet de moeite te hebben genomen om u op de hoogte te stellen aangaande de gangbare procedure of de juiste**

stappen te hebben ondernomen, wat wederom de geloofwaardigheid van uw geopperde problemen aantast.

Gezien uw profiel van opgeleide vrouw, die sinds 2014 een vaste en goedbetaalde job uitoefende, tevens zelfstandig woonde en een vrijgevochten leven leidde: zo werd u van school weggestuurd omdat u de regels had overtreden, oefende u verschillende jobs uit, gaande van barvrouw tot kamermeisje en verkoopassistent, en had u in Namibië relaties met verschillende mannen waarmee u kinderen kreeg, is het geenszins aannemelijk dat u niet elders bescherming zou hebben gezocht. U verklaart dat niet te hebben gedaan omdat u niet wilde dat andere personen betrokken zouden geraken, wat onvoldoende goedpraat dat niet te hebben gedaan (zie notities, p. 48).

Kortom, is het compleet ongeloofwaardig dat iemand met uw profiel niet meer initiatief zou hebben genomen om mensen in te schakelen teneinde uit uw beweerde penibele situatie te geraken, indien u zich werkelijk in een gewelddadige relatie zou hebben bevonden. Dit toont aan dat u zich niet in een dergelijke situatie bevond. Bovendien zijn er nog elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw relatie met M. en tevens uw algehele geloofwaardigheid beïnvloeden.

Zo dient te worden gewezen op uw uiteenlopende verklaringen omtrent uw woonplaatsen in uw land van herkomst Namibië. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u nadat u uw highschool in Okakarara afmaakte, te zijn teruggekeerd naar Windhoek waar u eerst 'lange tijd' – voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) meer dan 10 jaar – in Khomasdal 28, Madowas street, R – wat voor het huisnummer of erfnummer staat – 6363 te hebben gewoond om vervolgens voor uw vertrek uit Namibië enkele maanden in Rocky Crest te hebben verbleven (zie notities persoonlijk onderhoud (verder notities), p. 11-12). Voor de DVZ echter verklaarde u te Khomasdal op erfnummer 696 te hebben gewoond (zie verklaring DVZ, vraag 10). Volgens u een fout te wijten aan miscommunicatie. U tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wanneer u in Rocky Crest woonde, antwoordt u er 'een paar maanden' voor uw vertrek naar België te hebben gewoond. Het juiste adres, noch de straatnaam herinnert u zich. U voegt toe naar Rocky Crest te zijn verhuisd om een grotere plek te verkrijgen teneinde te gaan samenwonen met M.. In Rocky Crest woonde u samen met M. en uw oom langs vaderszijde Kamondera in een huurflat met twee slaapkamers die u had gevonden via een collega die het eerder huurde (zie notities, p. 14-15). Het dient opgemerkt dat het zeer tot de verbeelding spreekt dat u die verklaart tegen uw zin in een gewelddadige relatie te hebben gezeten zelf een verblijfplaats zou hebben gezocht teneinde te kunnen samenwonen met de partner die u zou hebben mishandeld en misbruikt (zie notities, p.14). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat werd gezegd dat u niet zou kunnen weten of hij al dan niet een goed persoon was indien u niet bij hem bleef, wat uw keuze met hem te gaan samenwonen niet kan verklaren daar u verklaart reeds meermaals door M. te zijn verkracht en mishandeld, voor u met hem ging samenwonen in Dorado Park. U voegt toe geen keuze te hebben gehad en mogelijks door hem te worden gedood, wat niet verklaart waarom u die flat via een collega zocht en vond (zie notities, p.49). Pas wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaringen voor de DVZ, namelijk dat u de laatste twee maanden voor uw vertrek in Dorado Park, Aries street, erf 898 zou hebben gewoond, vraagt u een verandering te mogen aanbrengen: uw zus woont nu in Rocky Crest, terwijl u de laatste maanden voor uw vertrek spendeerde in Dorado park. Gevraagd hoe het komt dat u deze fout maakte, stelt u dat de locaties dichtbij elkaar gelegen zijn en u twijfelde dewelke het betrof. **Desalniettemin spreekt het enorm tot de verbeelding, en tast het uw geloofwaardigheid aan u omtrent uw laatste verblijfplaats** – waar uw geopperde problemen mede zouden hebben plaatsgevonden – **te hebben vergist.** Bovendien gaf u voor de DVZ een exact adres van uw laatste woonplaats, terwijl u hierin niet slaagde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U tracht dit te verklaren door te stellen dat de informatie ten tijde van uw onderhoud voor de DVZ nog vers was en het nu lang geleden is. Bovendien hebt u geen communicatie met iemand die daar woonde waardoor u het vergat (zie notities, p. 15). **Echter, kan enkel worden vastgesteld dat u niet eensluidend bent omtrent uw meest recente woonplaats, waardoor ook de geloofwaardigheid van de feiten, en uw relatie, die er zouden hebben plaatsgevonden wordt aangetast.**

Om de mishandeling die u onderging te staven, legt u twee politierapporten neer. Het eerste rapport, of 'sworn declaration', van 15 januari 2017 maakt melding van een verkrachting door M.. De vermelde woonplaats die op de verklaring werd genoteerd, erf 6363 Khomasdal, **stemt echter niet overeen met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk erf 696.** Frappant is dat u het erfnummer wijzigde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zonder hiervoor een grondige verklaring te bieden (zie supra). Het lijkt erop dat u uw verklaringen wijzigde teneinde ze te laten overeenstemmen met het door u neergelegde attest.

Ook het tweede rapport van 21 september 2017 stemt niet overeen met uw verklaringen aangezien als adres 'erf 898 Dorado park' wordt vermeld, waar u slechts een paar maanden voor uw vertrek op 25 augustus 2018 zou hebben gewoond. U stelt na die verklaring op 21 september 2017 bij de politie te hebben afgelegd, door M. te zijn gestoken met een schroevendraaier ter hoogte van uw bil en twee dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen. U gevraagd waar u in Windhoek woonde wanneer u door M. werd gestoken, antwoordt u eveneens Dorado Park. U vervolgens geconfronteerd met uw verklaringen slechts enkele maanden in Dorado Park te hebben gewoond terwijl in het rapport van 21 september 2017 Dorado Park als uw woonplaats staat aangegeven, geeft u aan dat niet te kunnen uitleggen. U nogmaals om een verklaring gevraagd, antwoordt u in augustus [naar België] te zijn gekomen en niet te kunnen zeggen een gans jaar in Dorado Park te hebben gewoond, maar wel 9 maanden – wat ook een paar maanden is. Echter voor de DVZ verklaarde u uitdrukkelijk 2 maanden in Dorado Park te hebben gewoond, waar u wederom geen uitleg voor heeft (zie verklaring DVZ, vraag 10 en notities, p. 38-39). **Kortom bevatten de twee rapporten die u neerlegt ter staving van uw problemen met M. tegenstrijdigheden met uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw relatie verder in het gedrang komt..** U verklaart verder in Windhoek twee keer zonder resultaat naar de politie te zijn gegaan: uw verklaringen werden genoteerd maar u vernam niets en wanneer u ernaar informeerde, werd u verteld dat er niets in het systeem stond. Deze boude verklaringen weet u echter niet te staven met documenten daar er u, in tegenstelling tot het dorpspolitiekantoor in Okakarara, niets werd gegeven. U voegt toe dat de politie uw rapportering niet opvolgde aangezien M. hen drugs bezorgde daar telkens de burens bij een ruzie de politie belde, twee dezelfde politieagenten kwamen (zie notities, p. 50). Dit verklaart echter niet waarom aan uw klachten bij verschillende politiekantoren geen gevolg zou zijn gegeven. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat elke politieagent bij wie u te rade ging, door M. van drugs werd voorzien.

Een andere tegenstrijdigheid die niet alleen uw algehele geloofwaardigheid aantast, maar ook de geloofwaardigheid van uw asielmotief, dient eveneens te worden aangestipt. Zo verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat uw ouders sinds uw lagere schooltijd in Okakarara wonen aangezien uw vader als leerkracht daar les diende te geven (zie notities, p. 8 en p.17), terwijl u voor de DVZ verklaarde dat uw ouders in Dorado Park, Aries Street, erf 898 in Windhoek verbleven (zie verklaring DVZ, vraag 13) – het adres waarvan u vergat er te hebben gewoond. Bovendien verklaart u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op voornoemd adres enkel met M. en uw oom langs vaderszijde Kamondera te hebben gewoond (zie notities, p. 14-15). U hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw ouders bij u verbleven wanneer ze op bezoek kwamen tijdens weekends en vakanties, wat geenszins verklaart waarom u Dorado Park als hun woonplaats benoemde (zie notities, p. 22). Een verklaring hiervoor heeft u niet, maar, zo stelt u, wanneer u werd gevraagd of uw ouders kwamen, antwoordde u 'soms', en dat ze soms twee maanden bleven. Tenslotte verklaarde u ook voor de DVZ dat uw dochter Z., geboren 27 oktober 2017, bij uw moeder in Windhoek zou verblijven (zie notities, p. 8). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw dochters I. U. en J. bij uw moeder woonden en Z. afwisselend bij u en uw moeder, maar dat uw moeder niet in Windhoek, maar in Okakarara woonachtig is (zie notities, p. 17 en 25). Dienaangaande dient volledigheidshalve te worden vermeld dat u voor de DVZ enkel uw dochter Z. vermeldde, en niet uw dochters N. I. U., geboren 15 januari 2011 te Okakarara en J. N., geboren 19 november 2014 te Windhoek omdat uw eerste advocaat u aanraadde enkel het kind te vermelden waarvoor u in België was. Uw tweede en huidige advocaat echter zette deze fout op 10 september 2019 per brief recht door de geboorteaktes van uw andere dochters toe te voegen aan uw dossier.

Het dient vervolgens opgemerkt dat het verwondert dat u tijdens uw eerste interview voor de DVZ op 24 oktober 2018 nergens melding maakte van M.. U vermeldde hem niet als uw verloofde, doch wel R. als uw partner, met wie u sinds vijf jaar een relatie had. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat uw relatie met R. twee à drie jaar geleden begon (zie notities, p. 27). U hiermee geconfronteerd, stelt u het niet goed te weten aangezien het een knipperlichtrelatie was (zie notities, p. 29). Ook duidde u M. niet aan als de vader van Z., wat hij volgens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel is (zie verklaring DVZ, vraag 15b en 16 en notities, p.24). Het dient evenzeer opgemerkt dat u uw vijf broers en zus, alsook uw halfbroers-en zussen voor de DVZ niet vermeldde aangezien u door uw advocaat de raad werd gegeven dat het over u, en niet over hen gaat en u hen bijgevolg niet diende te vermelden (zie notities, p. 19).

Tenslotte dient volledigheidshalve te worden benadrukt dat, indien nog enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de gewelddadige relatie met M., quod non, u verklaart dat M. na uw vertrek om het leven kwam en u bij terugkeer uw oom K. vreest, die u opnieuw zou uithuwelijken, en M.'s moeder, die u verantwoordelijk acht voor zijn dood.

U kunt echter niet aannemelijk maken dat uw oom u bij terugkeer zou verplichten om te trouwen daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij u in het verleden dwong om te huwen met M.. U verklaart bovendien met M. te hebben moeten huwen nadat bleek dat u zwanger was, nadat hij u verkrachtte en het reeds uw derde kind zonder vader zou zijn (zie notities, p. 45). Opvallend is dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud – wanneer u werd gevraagd wat uw familie ervan vond dat u kinderen buiten het huwelijk had - verklaarde dat het ‘een normaal iets’ is (zie notities, p. 25). Ditmaal echter besloot uw oom dat u zou moeten huwen aangezien het traditie was (zie notities, p. 45). Waarom u eerder, bij de zwangerschap van uw twee eerste dochters, niet werd verplicht om te trouwen, was mogelijks omdat u slechts twee kinderen had, wat geen verklaring biedt. U voegt toe dat M. uw oom zijn dealer was en uw oom geld zou krijgen indien u zou trouwen (zie notities, p. 47). Waarom u bij terugkeer (opnieuw) door uw oom zou worden gedwongen om te trouwen, maakt u niet aannemelijk. Hiernaar gevraagd, antwoordt u dat uw oom nog leeft en hij vastberaden is u te laten huwen met wie hij wilt (zie notities, p. 51), wat een hypothetische en geenszins concrete vrees betreft. Hierbij dient bovendien opgemerkt dat uw ouders u hebben geholpen en ondersteund wanneer u Namibië verliet en niet wordt ingezien waarom u bij terugkeer niet bij hen terecht zou kunnen. Wat betreft de problemen die u bij terugkeer zou hebben met de moeder van M., dient opgemerkt dat zij in het verlengde liggen van uw ongeloofwaardig bevonden relatie met M.. Bovendien stelt u louter dat zij u opbelde om u te vertellen wat gebeurde en dat uw ouders die op zijn begrafenis aanwezig waren – wat toch enigszins verwondert gezien uw verklaring omtrent jullie verleden – werden weggejaagd en werd gezegd dat ze snel zouden voelen wat het is om een kind te verliezen (zie notities, p. 33 en p. 45). Verder slaagt u er niet in om deze vrees te concretiseren.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Uw vrees voor vrouwelijke genitale verminking – die u tracht te staven door middel van een attest vrouwelijke genitale verminking teneinde aan te tonen geen besnijdenis te hebben ondergaan (Dr. Bollu, dd. 09/12/2019) – ligt in het verlengde van het door u aangehaalde huwelijk met M. en is bijgevolg geloofwaardig, noch actueel.

Met betrekking tot de door u neergelegde foto's ter staving van de verwondingen die u ten gevolge van de mishandeling van uw verloofde M. zou hebben opgelopen, dient opgemerkt dat zulke foto's geen informatie verschaffen over de omstandigheden waarin de verwondingen zouden zijn opgelopen. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot het neergelegde attest 'constat de coups et blessures' van Fedasil (Dr. Bollu, dd. 09/12/2019) tot vaststelling van verschillende lineaire littekens op beide flanken en 1 ovaal litteken van ongeveer 1.5 centimeter op uw rechterheup. Een arts heeft geen zekerheid betreffende de omstandigheden van het oplopen van verwondingen en littekens, doch kan hier enkel vermoedens over uitten.

U legt een psychologisch rapport neer van 21 november 2019 waarin wordt gesteld dat u van december 2018 tot november 2019 een psycholoog consulteerde. U geeft aan dit niet langer te doen aangezien u van centrum veranderde en de psycholoog daar het Engels niet beheerst (zie notities, p. 41). In het rapport staat te lezen dat u moeilijkheden had om seksuele betrekkingen te hebben met uw partner ten gevolge van een verkrachting die in 2017 plaatsvond in Namibië. Er wordt melding gemaakt van vermoeidheid, problemen om in slaap te vallen, verlies van interesse en motivatie. Er wordt verwezen naar de reden van uw vlucht, namelijk een gedwongen huwelijk. De conclusie luidt Post-Traumatisch-Stress-Syndroom. Dit attest verandert de hierboven gedane vaststellingen echter niet. Immers dient te worden opgemerkt dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u eventuele psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld.

De door u neergelegde documenten die betrekking hebben op uw werk bij HNM Investments weten bovenstaande conclusies niet te wijzigen. Het zijn bovendien kopieën die met het nodige knip-en-plakwerk eenvoudig te fabriceren zijn. De brief van 5 februari 2018 is een waarschuwingsbrief dat u uw toegestaan verlof had overschreden en u hiervoor een verklaring diende te bieden.

*U verklaart die brief te hebben gekregen omdat u vaak afwezig was en u niet tijdig terugkeerde wanneer u naar Zuid-Afrika was gevlucht. U nam soms extra dagen na uw vakantie aangezien u door M. werd geslagen. Deze brief bevestigt echter hoogstens wat erin wordt vermeld, namelijk dat u ter verantwoording werd geroepen omdat u vaak afwezig was en uw vakantie werd overschreden. De brief van 2 juli 2018 betreft uw ontslagbrief waarin u stelt uw functie vanaf 1 augustus niet langer te zullen uitoefenen. Dit echter in schril contrast met het document van HNM Investments van 14 augustus 2018 dat u neerlegde om een Schengenvisum te verkrijgen. Voornoemd document stelt dat u van 2 oktober 2015 tot de datum van het schrijven werkzaam was bij HNM Investments en u van 28 augustus 2018 tot 3 september 2018 vakantie had (zie administratief dossier). U hiermee geconfronteerd, geeft u aan de ambassade geen ontslagbrief te hebben kunnen tonen die zou kunnen verhinderen dat u een visum zou verkrijgen. Na enige aarzeling geeft u aan die brief van uw baas te hebben verkregen, maar ontkent u dat het een vals document betreft. U stelt dat wanneer het document werd opgesteld, u nog voor HNM Investments werkte. U echter gewezen op uw ontslagbrief van 2 juli waarin staat dat u tot (en met) 1 augustus uw functie zou uitoefenen, terwijl voornoemde brief 14 augustus werd opgesteld, heeft u geen verklaring. U geeft toe 14 augustus niet meer voor HNM te hebben gewerkt en dat uw baas u hielp om een visum te verkrijgen door een vals document op te stellen (zie notities, p. 52). **Dit toont aan dat (minstens) een van de door u neergelegde documenten frauduleus is en dat u er niet voor terugdeinst valse documenten te gebruiken teneinde uw doel te bereiken.***

De huwelijksaankondiging ter staving van uw verzoek om internationale bescherming betreft ook een kopie die eenvoudig te kopiëren valt. Bovendien staat dit document de door u aangehaalde problemen niet.

De geboorteaktes van uw kinderen wijzigen bovenstaande conclusies evenmin.

De door u neergelegde nieuwsartikelen van de krant 'New Era' aangaande huiselijk geweld in Namibië hebben geen betrekking op uw eigen situatie en kunnen bijgevolg het voorgaande niet wijzigen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Het enig middel beroept zich op de "Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald de motiverings-zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout".

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

"Dat vaststaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest n° 979 van 25 juli 2007, in zijn arrest n° 6551 van 29 januari 2008 (RDE n° 146, 2007, p. 448) en in zijn arrest n° 45 395 van 24 juni 2010 reeds uitdrukkelijk oordeelde dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld of van daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard (artikel 48/3 §2, tweede lid, a) juncto artikel 48/3 §2, f) van de Vreemdelingenwet). Dat verzoekster duidelijk vervolging vreest omdat zij een vrouw is, zonder dat zij de bescherming kan inroepen van de Namibische autoriteiten.

3.

Dat uit de bestreden beslissing evenmin duidelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeksters asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan het art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat geenszins door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onderzoek werd ingesteld naar de situatie van de mensenrechten in Namibië, meer bepaald naar de situatie van vrouwen die slachtoffer zijn/waren van intra-familiaal geweld.

Zo komt huiselijk geweld extreem vaak voor in Namibië, ondanks dat er een wettelijk kader is om het tegen te gaan. Er worden maandelijks meer dan 200 zaken van huiselijk geweld gemeld bij de politie.

Er wordt vermoed dat er meer gevallen van huiselijk geweld voorkomen in Namibië maar dat deze niet gemeld worden. Er heerst namelijk een "culture of silence" met betrekking tot huiselijk geweld.

Slachtoffers worden namelijk gestigmatiseerd. In een artikel van Aljazeera getuigt een Namibische vrouw het volgende: [...]

Het kan bijgevolg niet vreemd overkomen dat verzoekster Jan en alleman of zelfs haar eigen familie op de hoogte stelde van haar problemen. Ze deed het nodige en ging naar de bevoegde autoriteiten, de politie, om hulp. Haar klachten vielen echter in dovemans oren.

Het artikel getuigt ook van een nog steeds groot probleem in Namibië met betrekking tot huiselijke geweld. Het benadrukt dat, ondanks dat er een wettelijk kader bestaat dat huiselijk geweld criminaliseert en bestraft, dit in het echte leven niet wordt toegepast. Er is met andere woorden sprake van een grote discrepantie tussen the law in books and the law in action.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing verwijst naar de protection order maar geen rekening hield met het feit dat het meerdere maanden, soms 4 maanden, kan duren eenmaal zo een order verkregen wordt. Daarenboven wordt er in het document, waar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing naar verwijst, ook erkend dat de protection order niet effectief is. Er zijn te veel administratieve obstakels en onregelmatigheden wanneer men een protection order probeert te bekomen.

Met andere woorden, zelfs al mocht verzoekster een protection order hebben aangevraagd, was het allerm minst zeker dat het een effect zou gehad hebben op het leven en de angst van verzoekster. Omdat het geen effectief middel betreft, moet hij ook niet gebruikt worden.

Ten slotte wil verzoekster erop wijzen dat haar afkomst en educatie geen invloed hebben op het wel of niet melden en ondergaan van huiselijk geweld. In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 91.016) werd dit ook bevestigd: [...]

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing geen rekening hield met voormelde rapporten en vaststellingen.

4.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing verwijst naar haar "uiteenlopende" verklaringen met betrekking tot de woonplaats van verzoekster die haar geloofwaardigheid zouden aantasten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haalt aan dat verzoekster zich eenmaal van huisnummer vergist had (6363 in plaats van 696) en dat ze zich de exacte aantal maanden van verblijf in een bepaalde wijk niet kon herinneren.

Verzoekster wil er allereerst op wijzen dat zij nooit in het bezit werd gesteld van een kopie van haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zodoende heeft zij nooit de kans gekregen om de foutieve informatie die daarin werd opgenomen, aan te passen. Het document, dat is opgesteld naar aanleiding van haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, moet dan ook met een korrel zout genomen worden.

Dat verzoekster met betrekking tot haar geloofwaardigheid opnieuw wil verwijzen naar voornoemd arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 91.016) waarin duidelijk gesteld wordt dat er nog steeds rekening gehouden moet worden met bewijzen die de angst voor vervolging voldoende kunnen staven ondanks dat er twijfel bestaat over de echtheid van andere aangehaalde elementen.

Meer nog, de Raad benadrukt in dat arrest dat de geloofwaardigheidstest een noodzakelijke stap is bij het beantwoorden van de vraag of verzoekster wel of niet vervolging vreest, maar dat de geloofwaardigheidstest de vraag van vervolging niet mag vertroebelen. [...]

Verzoekster is van mening dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de geloofwaardigheidstoets de eigenlijke vraag, of verzoekster al dan niet risico loopt op vervolging, heeft laten vertroebelen.

Verzoekster bewijst immers dat zij misbruik heeft geleden door middel van twee politierapporten, foto's van mishandeling en een psychologisch rapport. De geloofwaardigheid van deze documenten wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet betwist.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wijst er op dat verzoekster niets meer gehoord heeft van de politie nadat zij haar verklaringen had afgelegd. Zoals eerder al is aangehaald, wordt huiselijk geweld in Namibië vaak niet bestraft omwille van de discrepantie tussen law in books and law in practice.

Dit wordt ook bevestigd in een rapport dat is opgesteld door de Immigration and Refugee Board of Canada. Er wordt erkend dat er een wettelijk kader is voor de bestraffing van huiselijk geweld maar er wordt direct erna ook vermeld dat dit wettelijk kader niet geïmplementeerd wordt.

Meer nog, de agenten nemen de klachten met betrekking tot huiselijk geweld niet altijd serieus of erger, ze misbruiken soms vrouwen die een klacht van huiselijk geweld neerleggen. [...]

Dat derhalve de bestreden beslissing niet op een afdoende manier gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing geen rekening hield met voormelde rapporten en vaststellingen.

5.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing meent dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat de oom van verzoekster haar opnieuw zou uithuwelijken.

Verzoekster wil er echter op wijzen dat het niet de eerste keer was dat haar oom haar uitgethuwelijk had. Tijdens haar eerste interview in de Dienst Vreemdelingenzaken had ze vermeld dat haar oom haar eerst uitgethuwelijk had aan zijn zoon. Echter, verzoekster was nooit in het bezit gesteld van een kopie van dit interview, bijgevolg was haar verbazing groot toen ze er later achter kwam dat dit niet was opgenomen in het verslag.

Nu de oom van verzoekster haar al tweemaal had beloofd aan een man (zijn eigen zoon die zich niet veel later van het leven beroofde en M. die om het leven kwam na een verkeersongeval) lijkt het niet weinig waarschijnlijk dat hij dit een derde maal zou doen.

De oom van verzoekster is de pater familias van haar familie. Hij kan kiezen met wie verzoekster trouwt en haar ouders kunnen niet tegen zijn beslissing ingaan. Gedwongen huwelijken zijn een veel voorkomende praktijk in Namibië, ondanks de illegaliteit ervan. De wet die stelt dat een huwelijk enkel kan aangegaan worden door twee partijen die toestemming geven, is bijgevolg dode letter.

Dat verzoekster bijgevolg vervolging vreest van haar oom omdat zij vrouw is, zonder dat zij de bescherming kan invoeren van de Namibische autoriteiten.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing geen rekening hield met voormelde rapporten en vaststellingen.

6.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing weinig aandacht schenkt aan de vrees voor represailles van de familie van haar verkrachter M..

Ze heeft immers doodsb bedreigingen ontvangen van de ouders van M.. ER worden in Namibië gemiddeld 17,2 mensen op 100.000 vermoord. Dit is, in vergelijking met andere Afrikaanse landen, een relatief hoog cijfer.

De woorden van de ouders van M. mogen bijgevolg niet zomaar opzij geschoven worden.

Dat verzoekster vervolging vreest van de ouders van M. omdat zij vrouw is zonder dat zij de bescherming kan invoeren van de Namibische autoriteiten.

Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de weigeringsbeslissing geen rekening hield met voormelde rapporten en vaststellingen en dus naliet een actueel onderzoek in te stellen naar de rechten van de vrouwen, die slachtoffer zijn van (huishoudelijk) geweld, in Namibië."

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

"2. Krantenartikel Namibian

3. Krantenartikel Aljazeera

4. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Namibia: Domestic violence, including state protection, services and recourse available to victims, 3 August 2012, NAM 104141.E

5. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Namibia: Forced marriages, including whether families choose, for a spouse, someone who is a cousin, or uncle; whether polygamy is practiced; state protection available for those who defy traditional customs, 10 May 2011, NAM 103733.E

6. UNODC Statistics. "2014 Global Homicide Report" (PDF). United Nations. UN Office for Drugs and Crime. Retrieved 26 November 2017".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6.1. Verzoekster voert aan dat zij vreest dat ze gedwongen moet huwen in geval van terugkeer naar Namibië.

6.2. Verzoekster dient aan te tonen dat in haar hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst. Zulks houdt in dat de vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van dit oordeel (artikel 48/6, § 5 a) van de Vreemdelingenwet). Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de ‘gegronde vrees voor vervolging’. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico op vervolging in haar land van oorsprong. De vrees moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Verzoekster verklaarde dat ze Namibië ontvluchtte om te ontsnappen aan M., de persoon die door haar oom werd uitgekozen om mee te huwen. Hieromtrent moet worden vastgesteld dat M., de persoon die verzoekster zou hebben mishandeld voor haar vertrek, blijkens haar verklaringen inmiddels overleden is. Verzoekster toont derhalve niet aan dat ze actueel dient te vrezen om te huwen met M. aangezien deze persoon is overleden.

6.3. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had vermeld dat haar oom haar eerst had uitgehuwelijkt aan zijn zoon, die later zelfmoord zou hebben gepleegd. Verzoekster stelt dat deze verklaring inzake een gedwongen huwelijk met de zoon van haar oom niet werd opgenomen in het verslag, hetgeen ze later vaststelde omdat ze geen kopie van dit interview had verkregen.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekster de ambtenaar van de DVZ in essentie beticht van schriftvervalsing aangezien deze persoon de door haar afgelegde verklaringen bewust niet zou hebben geacteerd.

Behoudens de vaststelling dat verzoekster niet genoegzaam aantoont dat door de ambtenaar van de DVZ schriftvervalsing werd gepleegd, dient te worden opgemerkt dat de Vragenlijst haar werd voorgelezen en zij deze op 10 december 2019 ter bevestiging ondertekende. Aangezien in punt 5 van de Vragenlijst melding wordt gemaakt van een gedwongen huwelijk met M. en andere feiten ingevolge dit voorgehouden huwelijk is er op het eerste zicht geen reden voorhanden waarom haar verklaring inzake een eerste voorgenomen gedwongen huwelijk niet zou worden opgenomen in de Vragenlijst.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoekster in de Verklaring DVZ van 24 oktober 2018 R. H. aanduidt als haar partner met wie ze vijf jaar een relatie heeft (dus sinds ongeveer 2013) en op geen enkele wijze melding wordt gemaakt van M. hoewel ze (i) blijkens de voorgelegde huwelijksaankondiging met deze persoon zou trouwen en (ii) verklaarde dat M. de vader is van Z., geboren in 2017 (notities, p. 24).

6.4. Verzoekster toont evenmin op aannemelijke wijze aan dat haar oom haar ooit zou hebben verplicht om gedwongen te huwen noch dat ze hiervoor actueel een gegronde vrees zou hebben.

Verzoekster verklaarde met M. te moeten huwen nadat bleek dat ze zwanger was en het haar derde kind zonder vader zou zijn (cf. notities, p. 45). Verzoeksters verklaringen zijn niet te verzoenen met haar eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar zij stelde, op de vraag wat haar familie ervan vond dat zij kinderen buiten het huwelijk had, dat het ‘een normaal iets’ is (cf. notities, p. 25). In de mate dat zij aanvoert dat het gedwongen huwelijk uitgaande van haar oom gelegen is in de traditie (cf. notities, p. 45) is dit niet compatibel met het feit dat zij, naar aanleiding van de zwangerschap van haar twee eerste dochters, niet werd verplicht om te trouwen.

Uit de toegevoegde landeninformatie kan evenmin blijken dat verzoeksters oom, gelet op haar profiel van gestudeerde en zelfstandig werkende vrouw, dergelijke macht en bevoegdheid zou hebben om haar gedwongen in het huwelijk te laten treden.

Daarenboven blijkt dat zij een goede relatie heeft met haar ouders, zodat niet kan worden ingezien waarom haar oom de determinerende (f)actor zou zijn bij het kiezen van haar echtgenoot.

Aangezien verzoeksters relaas inzake het gedwongen huwelijk met M. niet geloofwaardig maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vermeende problemen die ze bij terugkeer zou hebben met de moeder van M.. Het valt niet in te zien waarom verzoekster repercussies zou vrezen voor een huwelijk dat niet werd voltrokken met een persoon die inmiddels is overleden en waarvoor zij, ingevolge haar verblijf in België op het ogenblik van het overlijden, op geen enkele wijze aansprakelijk kan worden gesteld.

7. De bestreden beslissing stelt:

*“Wat ten eerste verwondert, is de vaststelling niet te rade te zijn gegaan bij uw ouders – die volgens uw verklaringen voor de DVZ tevens in Windhoek zouden verblijven (zie infra). U geeft aan dat uw ouders u steunden in uw tegenkanting tegen het huwelijk, maar ze geen zeggenschap hadden. U vertelde hen echter niet waarom u M. niet wilde huwen (zie notities, p. 48). **De reden daartoe is echter niet aannemelijk.** U vertelde uw ouders niet hoe u door M. werd behandeld uit angst dat ze uw kinderen zouden vragen om bevestiging en u wilde niet dat uw kinderen de avond/nacht van de verkrachting zouden herbeleven. Waarom ze uw kinderen zouden betrekken, kunt u niet duiden. U stelt kortom het niet aan uw ouders te hebben verteld omdat ze u niet zouden geloven en zouden denken dat u, mede omdat u geen fysieke bewijzen had van de mishandeling, een smoes verzon om het huwelijk te vermijden. U verklaart echter wel dat uw ouders wanneer u hen enkele maanden voor uw vertrek de volledige waarheid zou hebben verteld, begrepen waarom u niet wilde trouwen, ze u steunden en hielpen om naar België te komen waardoor niet wordt ingezien waarom ze u niet eerder zouden hebben geloofd (zie notities, p. 46 en p. 48). Dat u uw ouders, die u volgens uw verklaringen doorheen uw leven en ook bij uw vertrek hebben gesteund, niet om hulp zou hebben gevraagd, ondermijnt de geloofwaardigheid van de gewelddadige relatie met M. die u verklaart te hebben gehad. Bovendien hebt u vier oudere en een jongere broer die allen in Windhoek woonachtig zijn, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat u bij hen hulp zou hebben gezocht, wat eveneens verwondert (zie notities, p. 19 en p.48-49). Dat u bovendien uw bazin, die volgens uw verklaringen op de hoogte zou zijn geweest van uw problemen met M., niet om hulp vroeg, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw gedwongen relatie. U verklaart immers dat uw bazin zou hebben geweten waarom u ontslag nam aangezien u soms met markerings in uw gezicht kwam werken en M. wanneer u te laat was tegen u riep op de werkvloer. Dat u wanneer uw bazin vroeg of u werd geslagen, dat ontkende, toont wederom de ongeloofwaardigheid aan van uw verklaringen omtrent uw relatie daar u niet kan duiden waarom u de hulp van uw bazin niet zou hebben ingeroepen (zie notities, p. 37 en p. 52). Evenmin verklaart u te rade te zijn gegaan bij de familie van M., die zich reeds tegen de relatie hadden uitgesproken, om via hen een halt toe te roepen aan uw verhouding met M. (zie notities, p. 32).”*

Verzoekster voert geen concreet element aan ter ontkrachting van de voorstaande motivering. Deze vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en wordt de Raad bijgetreden.

8. Verzoekster verwijst naar twee politierapporten, foto's en psychologisch verslag om het misbruik door M. aan te tonen.

De loutere verwijzing naar voormelde elementen kan niet aangenomen worden als nuttige weerlegging van de motiveringen die hieromtrent stellen:

*“Om de mishandeling die u onderging te staven, legt u twee politierapporten neer. Het eerste rapport, of ‘sworn declaration’, van 15 januari 2017 maakt melding van een verkrachting door M.. De vermelde woonplaats die op de verklaring werd genoteerd, erf 6363 Khomasdal, **stemt echter niet overeen met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken**, namelijk erf 696. Frappant is dat u het erfnummer wijzigde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zonder hiervoor een grondige verklaring te bieden (zie supra). Het lijkt erop dat u uw verklaringen wijzigde teneinde ze te laten overeenstemmen met het door u neergelegde attest. **Ook het tweede rapport van 21 september 2017 stemt niet overeen met uw verklaringen** aangezien als adres ‘erf 898 Dorado park’ wordt vermeld, waar u slechts een paar maanden voor uw vertrek op 25 augustus 2018 zou hebben gewoond. U stelt na die verklaring op 21 september 2017 bij de politie te hebben afgelegd, door M. te zijn gestoken met een schroevendraaier ter hoogte van uw bil en twee dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen.*

*U gevraagd waar u in Windhoek woonde wanneer u door M. werd gestoken, antwoordt u eveneens Dorado Park. U vervolgens geconfronteerd met uw verklaringen slechts enkele maanden in Dorado Park te hebben gewoond terwijl in het rapport van 21 september 2017 Dorado Park als uw woonplaats staat aangegeven, geeft u aan dat niet te kunnen uitleggen. U nogmaals om een verklaring gevraagd, antwoordt u in augustus [naar België] te zijn gekomen en niet te kunnen zeggen een gans jaar in Dorado Park te hebben gewoond, maar wel 9 maanden – wat ook een paar maanden is. Echter voor de DVZ verklaarde u uitdrukkelijk 2 maanden in Dorado Park te hebben gewoond, waar u wederom geen uitleg voor heeft (zie verklaring DVZ, vraag 10 en notities, p. 38-39). **Kortom bevatten de twee rapporten die u neerlegt ter staving van uw problemen met M. tegenstrijdigheden met uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw relatie verder in het gedrang komt..** U verklaart verder in Windhoek twee keer zonder resultaat naar de politie te zijn gegaan: uw verklaringen werden genoteerd maar u vernam niets en wanneer u ernaar informeerde, werd u verteld dat er niets in het systeem stond. Deze boude verklaringen weet u echter niet te staven met documenten daar er u, in tegenstelling tot het dorpspolitiekantoor in Okakarara, niets werd gegeven. U voegt toe dat de politie uw rapportering niet opvolgde aangezien M. hen drugs bezorgde daar telkens de burens bij een ruzie de politie belde, twee dezelfde politieagenten kwamen (zie notities, p. 50). Dit verklaart echter niet waarom aan uw klachten bij verschillende politiekantoren geen gevolg zou zijn gegeven. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat elke politieagent bij wie u te rade ging, door M. van drugs werd voorzien.*

[...]

Met betrekking tot de door u neergelegde foto's ter staving van de verwondingen die u ten gevolge van de mishandeling van uw verloofde M. zou hebben opgelopen, dient opgemerkt dat zulke foto's geen informatie verschaffen over de omstandigheden waarin de verwondingen zouden zijn opgelopen. Hetzelfde dient te worden opgemerkt met betrekking tot het neergelegde attest 'constat de coups et blessures' van Fedasil (Dr. Bollu, dd. 09/12/2019) tot vaststelling van verschillende lineaire littekens op beide flanken en 1 ovaal litteken van ongeveer 1.5 centimeter op uw rechterheup. Een arts heeft geen zekerheid betreffende de omstandigheden van het oplopen van verwondingen en littekens, doch kan hier enkel vermoedens over uitten.

U legt een psychologisch rapport neer van 21 november 2019 waarin wordt gesteld dat u van december 2018 tot november 2019 een psycholoog consulteerde. U geeft aan dit niet langer te doen aangezien u van centrum veranderde en de psycholoog daar het Engels niet beheerst (zie notities, p. 41). In het rapport staat te lezen dat u moeilijkheden had om seksuele betrekkingen te hebben met uw partner ten gevolge van een verkrachting die in 2017 plaatsvond in Namibië. Er wordt melding gemaakt van vermoeidheid, problemen om in slaap te vallen, verlies van interesse en motivatie. Er wordt verwezen naar de reden van uw vlucht, namelijk een gedwongen huwelijk. De conclusie luidt Post-Traumatisch-Stress-Syndroom. Dit attest verandert de hierboven gedane vaststellingen echter niet. Immers dient te worden opgemerkt dat dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u eventuele psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld."

De voorstaande motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent. Aangezien ze niet op concrete wijze worden ontkracht worden ze door de Raad overgenomen.

9. De door verzoekster bijgebrachte landeninformatie vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Dienvolgens kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Kosten

12. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS